

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η... ΚΥΡΙΑ ΑΡΚΟΥΔΑ!...

Ένας χορός στην Όπερα τών Παρισίων. Ο μαρκήσιος ντέ Λαμπάλ και η ντόμα του. Μιά πολύ καθώς πρέπει αρκούδα. Στο θεωρείο. Όταν εξημέρωσε. Η κ. Αρκούδα κάνει νάξια! Η επέρμεξαις της κοτυνορίας. Στο τμήμα. Ένα φουερό και τρομερο χαστουκι. Στα όπλα!... Η άφριξις του κ. Λαμπάλ. Εξηγήσεις και φιλοδορηματα κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΙΣ έναν από τούς μεγάλους χορούς μετεφιεμένον, που δόθηκαν στην Όπερα τών Παρισίων κατά τό 1862... παρουσιάστριε ένα βράδι ν' ένας μασκαρεμένος σέ λαϊκό τύπο άρχονδιάρη, μαζί με τό ντόμι του και τήν άρκούδα του, που τήν τραβούσε από μία άλυσίδα. Η άρκούδα φαινόταν σαν άληθινή, έχουσε με χάρι πατώντας στα πίσω πόδια της, ήταν ευγενικά με τίς κινήσις, έμοιούγγιζε ελαφρά-ελαφρά και γενικά είχε προκαλέσει τόν ένθουσιασμό όλων γιά τήν τόσο επιτυχημένη μεταμφίσει της.

Ο άρχονδιάρης, ένας μαρκήσιος δνόματι ντέ Λαμπάλ, γήρισε με τήν άρκούδα τόν όλη τήν άθωσα του χορού και στο τέλος έλαβε μέρος σέ μία παντοίλμα μαζί με τόν μαλλιαρό τόν σύντροφο. Άρκούδα και άρχονδιάρης χόρευαν λαμπρά. Κατά τίς τρεις τό πρωί, μία κυρία μπηξε στο θεωρείο του Λαμπάλ και τόν προσκάλεσε νά σούπηρι μαζί της.

— Πολύ εγχαρίστως, τίς είπε ό Λαμπάλ, αλλά έξω μαζί μου είναι σύντροφο, τό όποιον δέν μπορώ νά εγχαταλείνω.

— Έλάτε τώρα, έπέμεινε η κυρία. Ο... σύντροφός σας θα έξη τήν καλοσύνη ή μάς περιμένη όποια νά γυρίσιμε πίσω.

Ο Λαμπάλ έδίστασε γιά μία στιγμή, ύστερα όμως χύτησε φίλικά τήν άρκούδα του στη γήνη και τίς είπε :

— Θα μάς περιμένης λοιπόν έδω όσπου νά ξαναγυρίσιμε, ξ;

Η άρκούδα κούνησε πάνω-κάτω τό κεφάλι της.

Ο Λαμπάλ και η κυρία βγήκαν από τό θεωρείο και πέρασαν στο έστιατοριο.

Η άρκούδα, μόλις έμεινε μόνη της, ά κούνησε τά πόδια της στην γήνη του θεωρείου :

Κυρία Μαρι, κυρία Σουρη, κυρία καμαροφρούδα, σ' αυτό τό σπίτι πούχαισες αλώγιες και πίδα! Έχεις και γυνό στα γραμματα και γυνό στο Ροβινώνα,

να κίμη ό Θεός κ' ή Παναγιά νά βάλη και κορωνα!

Τό σπίτι αυτό, όπως και τό άλλο στην όδόν Πρωαστίων (όπου η οικογένεια κατοικούσε με νύκτα), ήταν πάντοτε άνοητό, πάντα φιλόδοξο, κίττρο άδελφικόν συγγεντρόσεων γιά τούς λογίους τίς περασμένης τριακονταετίας, που ήταν περισσότερο άγαπημένοι και δέν άλληλοτρόγγοντο σαν τά σκυλιά, όπως σήμερα.

Κυρία Μαρι, κυρία Σουρη, κυρία καμαροφρούδα, σ' αυτό τό σπίτι πούχαισες αλώγιες και πίδα! Έχεις και γυνό στα γραμματα και γυνό στο Ροβινώνα,

να κίμη ό Θεός κ' ή Παναγιά νά βάλη και κορωνα!

Τό σπίτι αυτό, όπως και τό άλλο στην όδόν Πρωαστίων (όπου η οικογένεια κατοικούσε με νύκτα), ήταν πάντοτε άνοητό, πάντα φιλόδοξο, κίττρο άδελφικόν συγγεντρόσεων γιά τούς λογίους τίς περασμένης τριακονταετίας, που ήταν περισσότερο άγαπημένοι και δέν άλληλοτρόγγοντο σαν τά σκυλιά, όπως σήμερα.

Κυρία Μαρι, κυρία Σουρη, κυρία καμαροφρούδα, σ' αυτό τό σπίτι πούχαισες αλώγιες και πίδα! Έχεις και γυνό στα γραμματα και γυνό στο Ροβινώνα,

να κίμη ό Θεός κ' ή Παναγιά νά βάλη και κορωνα!

Τό σπίτι αυτό, όπως και τό άλλο στην όδόν Πρωαστίων (όπου η οικογένεια κατοικούσε με νύκτα), ήταν πάντοτε άνοητό, πάντα φιλόδοξο, κίττρο άδελφικόν συγγεντρόσεων γιά τούς λογίους τίς περασμένης τριακονταετίας, που ήταν περισσότερο άγαπημένοι και δέν άλληλοτρόγγοντο σαν τά σκυλιά, όπως σήμερα.

Κυρία Μαρι, κυρία Σουρη, κυρία καμαροφρούδα, σ' αυτό τό σπίτι πούχαισες αλώγιες και πίδα! Έχεις και γυνό στα γραμματα και γυνό στο Ροβινώνα,

να κίμη ό Θεός κ' ή Παναγιά νά βάλη και κορωνα!

Τό σπίτι αυτό, όπως και τό άλλο στην όδόν Πρωαστίων (όπου η οικογένεια κατοικούσε με νύκτα), ήταν πάντοτε άνοητό, πάντα φιλόδοξο, κίττρο άδελφικόν συγγεντρόσεων γιά τούς λογίους τίς περασμένης τριακονταετίας, που ήταν περισσότερο άγαπημένοι και δέν άλληλοτρόγγοντο σαν τά σκυλιά, όπως σήμερα.

Κυρία Μαρι, κυρία Σουρη, κυρία καμαροφρούδα, σ' αυτό τό σπίτι πούχαισες αλώγιες και πίδα! Έχεις και γυνό στα γραμματα και γυνό στο Ροβινώνα,

να κίμη ό Θεός κ' ή Παναγιά νά βάλη και κορωνα!

Τό σπίτι αυτό, όπως και τό άλλο στην όδόν Πρωαστίων (όπου η οικογένεια κατοικούσε με νύκτα), ήταν πάντοτε άνοητό, πάντα φιλόδοξο, κίττρο άδελφικόν συγγεντρόσεων γιά τούς λογίους τίς περασμένης τριακονταετίας, που ήταν περισσότερο άγαπημένοι και δέν άλληλοτρόγγοντο σαν τά σκυλιά, όπως σήμερα.

Κυρία Μαρι, κυρία Σουρη, κυρία καμαροφρούδα, σ' αυτό τό σπίτι πούχαισες αλώγιες και πίδα! Έχεις και γυνό στα γραμματα και γυνό στο Ροβινώνα,

να κίμη ό Θεός κ' ή Παναγιά νά βάλη και κορωνα!

Τό σπίτι αυτό, όπως και τό άλλο στην όδόν Πρωαστίων (όπου η οικογένεια κατοικούσε με νύκτα), ήταν πάντοτε άνοητό, πάντα φιλόδοξο, κίττρο άδελφικόν συγγεντρόσεων γιά τούς λογίους τίς περασμένης τριακονταετίας, που ήταν περισσότερο άγαπημένοι και δέν άλληλοτρόγγοντο σαν τά σκυλιά, όπως σήμερα.

Κυρία Μαρι, κυρία Σουρη, κυρία καμαροφρούδα, σ' αυτό τό σπίτι πούχαισες αλώγιες και πίδα! Έχεις και γυνό στα γραμματα και γυνό στο Ροβινώνα,

να κίμη ό Θεός κ' ή Παναγιά νά βάλη και κορωνα!

Τό σπίτι αυτό, όπως και τό άλλο στην όδόν Πρωαστίων (όπου η οικογένεια κατοικούσε με νύκτα), ήταν πάντοτε άνοητό, πάντα φιλόδοξο, κίττρο άδελφικόν συγγεντρόσεων γιά τούς λογίους τίς περασμένης τριακονταετίας, που ήταν περισσότερο άγαπημένοι και δέν άλληλοτρόγγοντο σαν τά σκυλιά, όπως σήμερα.

Κυρία Μαρι, κυρία Σουρη, κυρία καμαροφρούδα, σ' αυτό τό σπίτι πούχαισες αλώγιες και πίδα! Έχεις και γυνό στα γραμματα και γυνό στο Ροβινώνα,

να κίμη ό Θεός κ' ή Παναγιά νά βάλη και κορωνα!

Τό σπίτι αυτό, όπως και τό άλλο στην όδόν Πρωαστίων (όπου η οικογένεια κατοικούσε με νύκτα), ήταν πάντοτε άνοητό, πάντα φιλόδοξο, κίττρο άδελφικόν συγγεντρόσεων γιά τούς λογίους τίς περασμένης τριακονταετίας, που ήταν περισσότερο άγαπημένοι και δέν άλληλοτρόγγοντο σαν τά σκυλιά, όπως σήμερα.

Κυρία Μαρι, κυρία Σουρη, κυρία καμαροφρούδα, σ' αυτό τό σπίτι πούχαισες αλώγιες και πίδα! Έχεις και γυνό στα γραμματα και γυνό στο Ροβινώνα,

να κίμη ό Θεός κ' ή Παναγιά νά βάλη και κορωνα!

ορείου και ζύτταζε με φιλοσοφική άπάθεια τό χορό, που βρισκόταν τήν ώρα εκείνη στο ζενιθ του. Από καιρό σέ καιρό κανένας μασκαρεμένος, περνώντας κάτω από τό θεωρείο, τίς έλεγε κ' από ένα όστιο :

— Όραία μεταμφίσεις!... Μά γιατί δέν χορεύεις, όραία μου ;

Η άρκούδα όμως δέν έδινε καμιά προσοχή στα πειράγματα αυτά. Στά-στά άόσιος νά ζημερώνη. Η πρώτης λάμψεις τής ημέρας φώτισαν τή σάλα, η όρχήστρα έλαρε νά παίξη, οι προσκεκλημένοι έφριγαν ένας-ένας και ό χορός τελείωσε.

Η επιστάτρια τής Όπερας, κάνοντας τή συνθησμένη τίς περιοδεία στις άθουσες, πέρασε κ' από τό θεωρείο που βρισκόταν η άρκούδα, τήν είδε και τίς είπε μ' ευγένεια :

— Κυριέ μου... κυρία μου, ξέρω κ' έγώ τί είσαι, τό θέατρο θα κλείσει. Θα έχετε τήν καλοσύνη ν' αφήσετε τό θεωρείο έλεύθερο ;

Μά η ευγενική αυτή παράκληση έμεινε χωρίς καμιά απάντησι. Η επιστάτρια πλίσιασε τότε τήν άρκούδα, τή χύτησε ελαφρά στον όμο και τίς είπε :

— Κυρία μου, κάνετε μου τή χάρι νά φύγετε... Η άρκούδα έγρήσε τό κεφάλι τής προς τήν επιστάτρια, τήν ζύτταζε σκεπτική και ύστερα μούγγρισε σαν... σσοστή άρκούδα.

— Αν θέλετε νά κάνετε όστιο, κυρία μου, είπε η επιστάτρια, θα άναγασθώ νά φωνάξω τήν άστρινόνα.

Η άρκούδα μούγγρισε και πάλι, αλλά δέν κούνησε από τί θέσι τής. Τότε η επιστάτρια φώναξε έναν ένομοιάχη και δύο άστυφύλακες που περνούσαν απέξω.

Ο ένομοιάχης πλησίασε τήν άρκούδα και τίς είπε :

— Πηγαίνετε, σάς παρακαλώ, κυρία μου. Μή μ' άναγασάτε νά μεταγερισθώ και.

Η άρκούδα, θυσιμένη γιατί τίς τράβαζαν τήν ησυχία τής, άόσιος νά μούγγριζε δυνατιότερα.

— Τα όστιο σας, κυρία μου, είπε άγριεμένος ό ένομοιάχης, δέν περνούν σέ μένα. Θα φύγετε με τό καλό, και η όχι ;

Κι έτιδη η κ. άρκούδα δέν τόν χαμπαίγγε, τήν άραζε από τήν άλυσίδα τής και, βοηθούμενος από τούς χοροφύλακες, τήν έβγαλε έξω.

Έν' άμάξι περνούσε αυτή τή στιγμή από τό δρόμο. Ο ένομοιάχης τό σταμάτησε και φώτισε τήν άρκούδα :

— Πού θέλετε νά σας πάω, κυρία ;

Η κ. άρκούδα όμως δέν άπαντούσε.

Τότε ό ένομοιάχης κ' οι χοροφύλακες τήν άραξαν, τήν άνέβασαν στο άμάξι διά τής βίας και τήν ώδηγήσαν στο τιμια.

Από λεπτά κατόπισ έφτασε στην Όπερα ό Λαμπάλ, λαχανιασμένος.

— Με συγχωρείτε, μία στιγμή, είπε στο θεωρείο, ποείτε νά μπω μέσα, έξω άφίσει κάποια φίλη μου.

— Τό θέατρο είναι άδειο, κυριέ μου.

— Μά με περιμένη μέσα σ' ένα θεωρείο.

— Ξέρω... Ξέρω, κύριε... Τήν βόηκα στο θεωρείο. Ήταν μία κυρία μασκαρεμένη σ' άρκούδα, αλλά φαινόταν πολύ μεθυσμένη. Τήν έπληξαν και τήν έληξαν στο τιμια.

Ένομοιαξή στο τιμια ό άστρινόνα θέλησε νά υποβάλη τήν άρκούδα σ' άνάκρισι, αλλά αυτή δέν έκανε τίποτε άλλο παρά νά μούγγριζε. Τήν διάταξε νά βγάλη τή μάσκα τής, άλλ' αυτή δέν έννοούσε νά άπακούση. Τήν άραξαν τότε οι άστυφύλακες γιά νά τής τήν βγάλουν διά τής βίας, μ' εκείνη σήκωσε τό χέρι τής κ' έδωσε ένα τέτοιο χαστουκι στον πρώτο που τήν πλησίασε, ώστε σέ δύο λεπτά άστρινόνα, άστυφύλακες, τραπέζια και χαρτιά βέθηκαν με τά πόδια στον άέρα! Στίς φωνές και στο θόρυβο πούγγε μαζεύτηκαν κ' άλλοι χοροφύλακες με τά σταβιά στον γέρι. Έβλιν καταλάβει πεία ότι η άρκούδα ήταν άληθινή κ' έτοιμάζονταν νά τής έπιτεθούν. Μά κ' αυτή είχε άνοιξει τό τρομερό στόμα τής κ' έμοιούγγριζε κατά τόπο φοβερό.

Στ' ην κοίσημ αυτή στιγμή μπηξε στο τιμια ό Λαμπάλ.

Η άρκούδα, μόλις είδε τόν κύριό τής, ημέρωσε στο λεπτό κ' έπεσε στην άγκαλιά του. Ο άστρινόνα κ' οι χοροφύλακες έμειναν με τό στόμα άνοητό. Ο Λαμπάλ, έδωσε τότε τίς άναγκαίες εξηγήσεις και τό άκούη πό άσφαγήτητα φιλοδορηματα, κ' έτσι πούσεως νά φύγη παίγοντας μαζί τόν και τήν άρκούδα του, η όπία, όπως είπε, ήταν η καλύτερη φίλη του, ημερη σάν άρνάνα...

Μασκαρεμένος σέ λαϊκό τύπο άρχονδιάρη...

